

ת"פ 15041/12/13 - מדינת ישראל נגד ע י ש

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 15041-12-13 מדינת ישראל נ' ש

בפני כבוד השופט עידו כפכפי
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ע י ש

הנאשם

הכרעת דין

1. הנאשם הועמד לדין בכתב אישום המייחס לו עבירות איומים (2 עבירות), היזק לרכוש במזיד (2 עבירות), תקיפה סתם של בן זוג וניסיון תקיפת סתם. מצאתי מקום לזכות את הנאשם מעבירות התקיפה, ניסיון תקיפה ומעבירה אחת של היזק לרכוש ולהרשיעו בעבירות האיומים ועבירה אחת של היזק לרכוש.

הנאשם והמתלוננת היו נשואים זה לזה בעת הרלוונטית לכתב האישום. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 23.06.13 איים הנאשם על המתלוננת באומרו: "אם תיגעי בזה אני אחתוך לך הרגליים והידיים" וזאת על רקע ויכוח אודות הוצאות כספיות של המתלוננת. בנוסף מיוחס לנאשם כי בתאריך 13.06.13 תקף את המתלוננת בכך שירק לעברה ופגע בה בחזה וכן גידף אותה. אירוע זה אירע בחניית המרינה באשקלון על רקע דרישת הנאשם מהמתלוננת לתת לו את כרטיס האשראי היחיד של בני הזוג. עוד בהתאם לכתב האישום, כחצי שנה עובר ליום 24.06.13, הרס הנאשם את דלת המקלחת בכך שבעט בה בעוד שהמתלוננת מתקלחת וכן הרס את שלט המזגן בכל שהשליכו לעבר הקיר. בנוסף מיוחס לנאשם כי בין התאריכים 23.06.11 לבין 23.06.13 איים על המתלוננת בכך שאמר לה: "אשאיר אותך בלי שקל אני אהרוס לך את המשפחה ואגרום לאביך להתאבד ואמרר לך את החיים". בנוסף, ניסה לתקוף את המתלוננת בכך שהשליך לעברה כיסא שלא פגע בה וכתוצאה מכך נשבר הכיסא.

במענה לכתב האישום, כפר הנאשם בעובדות המיוחסות לו וטען כי לא איים על המתלוננת או תקף אותה וכן לא בעט בדלת המקלחת ולא השליך את שלט המזגן. הנאשם הודה כי התנהלו ביניהם ויכוחים על רקע כספי שכללו גידופים הדדיים וכי כעס על המתלוננת מאחר שלקחה את כרטיס האשראי שלהם. הנאשם הכחיש את העובדות המיוחסות לו בסעיף 9 לכתב האישום וטען כי ההיפך הוא הנכון וכי המתלוננת היא זו שאמרה שתמרר את חייו. כמו כן טען כי לא השליך לעבר המתלוננת כיסא.

מעבר לטענות לגופו של עניין מלין הנאשם על תחושת הפליה בכך שבויכוחים בין בני זוג מעדיפה המאשימה את גרסת האישה על פני הגבר. לשיטתו נגרר להתנהגות תוקפנית מילולית לאור התנהגות האישה והנסיבות מצדיקות ביטול כתב האישום על בסיס טענת הגנה מן הצדק או שיש מקום לזכותו בגין זוטי דברים.

פרשת התביעה

2. בעדותה טענה המתלוננת כי במרבית תקופת הנישואין שלה עם הנאשם סבלה מאלימות מילולית ופיסית מצדו. לדבריה, המצב ביניהם החמיר כחצי שנה לפני גירושיהם. המתלוננת תיארה מקרה בו בעט הנאשם בדלת המקלחת בשעה שהתקלחה וכתוצאה מכך נפער חור בדלת. בהמשך תיארה אירוע נוסף בו השליך הנאשם לעברה את שלט המזגן לאחר שלא ענתה לו. לטענתה, השלט פגע בקיר ונפל. במועד אחר, בעת ששכבה במיטתה, השליך הנאשם כיסא לעברה שאף הוא, לא פגע בה אלא במיטה.

ביחס לאירוע המתואר ברישא לכתב האישום, המתלוננת טענה כי במסגרת ויכוח בינה לבין הנאשם סביב נושא ההוצאות בבית, החל הנאשם לצעוק עליה בגין רכישה שביצעה. בהמשך נטל הנאשם את תדפיסי חשבון הבנק, הניחם בארון ואמר לה שאם תיגע בהם יחתוך לה את הרגליים והידיים. בהמשך ירק עליה וקילל אותה. לטענתה, אירוע זה גרם לה להגיש את התלונה במשטרה מאחר והיה המשמעותי ביותר מבחינת חומרת האיומים שהפנה כלפיה הנאשם בתקופת נישואיהם. "המקרה הכי ספציפי והפחיד אותי במהלך כל הנישואין שהוא אמר לי 'אני אחתוך לך את הידיים ואת הרגליים' ועל זה הגשתי את התלונה" (עמ' 15, שורה 26). לדבריה, אירע מקרה נוסף בו איים עליה הנאשם במילים: "אני אזין אותך ואת המשפחה שלך". בהמשך הוסיפה המתלוננת כי הנאשם אמה בנוסף שיגרום לאביה להתאבד.

ביחס לאירוע המתואר בעובדה 4 לכתב האישום, המתלוננת מסרה בעדותה כי הנאשם הגיע למקום בו שהתה, עם חברה שלה ובן זוגה של החברה שהוא חבר של הנאשם, ודרש ממנה שתצא החוצה ותביא לו את כרטיס האשראי. לאחר שיצאה ומסרה לו את הכרטיס, ירק עליה הנאשם, יריקה שפגעה בחזה שלה, ונסע.

במסגרת פרשת התביעה הוגש דיסק ובו הקלטות המתעדות שיחות בין הנאשם למתלוננת ובהם נשמעים חלק מהאיומים המיוחסים לו, בכל הנוגע לסעיף 3 לכתב האישום "...אחתוך לך הרגליים והידיים". ביחס לדיסק זה, המתלוננת העידה כי מדובר בהקלטות שבוצעו על ידה באמצעות המכשיר הנייד שלה וכי נשמעים בהם קולו של הנאשם וקולה שלה. כמו כן לדבריה, העבירה את ההקלטות למחשב בבית ומשם העתיקה לדיסק המכיל מספר קבצים שנמסר למשטרה, מבלי שביצעה כל עריכה בתוכן ההקלטות.

בתחילת ההליך העלה ב"כ הנאשם טענה לפיה מדובר בדיסק שאינו קביל, אם כי עולה שזנח טענה זו מאחר ולא העלה אותה בסיכומיו. בעדותו למעשה אישר הנאשם את תוכן ההקלטות והבהיר כי לא טוען כי הינן ערוכות. הנאשם טען רק כי מדובר בהקלטה יזומה על ידי המתלוננת ששלטה על מועד תחילת וסיום ההקלטה לפי רצונה ולכן דבריו בהקלטה הוצאו מהקשרם. על כן אין מניעה להישען על ההקלטות כחלק מראיות התביעה. יוער כי לאור האמור בע"פ 4481/14 פלוני נ' מ", 16.11.16, הונחה התשתית לשינוי תנאי הקבילות ביחס להקלטות. עם זאת, ראוי היה כי המשטרה בעצמה תקבל את הטלפון של המתלוננת ותעתיק הקבצים, כפי שנקבע שיש שלעשות בפסק הדין הנ"ל.

פרשת ההגנה

3. בהתאם לגרסת הנאשם, הרקע לתלונות המתלוננת כנגדו היה רצונו להתגרש ממנה וסירובה לכך. לטענתו, המתלוננת ניצלה את מעמדה כאישה על מנת לפגוע בו וברכשו. בעדותו, לא הכחיש הנאשם שאמר את הדברים הנשמעים בקלטת, כי יחתוך את ידיה ורגליה של המתלוננת אם כי טען שהמילים

נאמרו ב"להט הוויכוח" ומאחר והמתלוננת נגעה בנקודות רגישות שלו. בעדותו הודה כי לא היה צריך לומר את המילים. בהמשך טען כי לא התכוון לממש את איומיו וכי הדברים יצאו מכלל פרופורציה.

במענה לחקירה נגדית, אישר שוב הנאשם כי אמר את המילים. בהמשך טען כי דרש מהמתלוננת שלא לגעת בכרטיס האשראי, בניגוד למתואר בכתב האישום לפיו הכניס את תדפיס חשבון הבנק לארון, וזאת מאחר והיה זקוק לכרטיס כדי למלא דלק ברכבו לצורך נסיעה בבוקר לעבודה. הנאשם טען כי המתלוננת החביאה את הכרטיס ולכן החל הוויכוח ביניהם. הנאשם אישר בנוסף כי אמר למתלוננת לאחר האיום הנ"ל: "אני לא צוחק איתך". (עמ' 29, שורה 19).

באשר ליריקה אשר דברי המתלוננת ביחס אליה נשמעים בהקלטה, הנאשם טען כי לא ירק על המתלוננת אלא על הרצפה. ביחס לאירוע הנפרד המיוחס לו לפיו ירק על המתלוננת, הנאשם טען כי הדבר לא אירע וכי כלל לא הגיעה למרינה על מנת לקחת את כרטיס האשראי כפי שטענה המתלוננת.

בניגוד לעדותו, בהודעתו במשטרה מיום 24.06.13 (ת/1) טען הנאשם כי לא איים על המתלוננת באומרו שיחתוך את ידיה ורגליה וכן טען שלא קילל את המתלוננת אלא יתכן וצעק בלהט הרגע. בהודעתו הנוספת מיום 30.10.13 (ת/2) טען הנאשם ביחס לשיחות המוקלטות כי המתלוננת מעורערת בנפשה וכי מדובר בתלונת שווא. בנוסף טען כי אם תימצא הקלטה בה אמר שיחתוך את רגליה וידיה, לא יתפלא אם מדובר בהקלטה ערוכה. לאחר שההקלטה הושמעה באוזניו, הודה הנאשם שקילל את המתלוננת. ביחס לאיום ה"רגליים והידיים", טען כי: "לא שומעים בבירור וזה עריכה ואפילו שומעים אותה אומרת כמה פעמים אומרת את זה."

בתגובה לדברי החוקר כי מדובר במילים שאמר, גם אם נכונה גרסתו ביחס לעריכת הקלטת, הנאשם טען כי יתכן ואמר את המילים בצחוק- "זה יכול להצטייר בהרבה צורות". הנאשם הודה כי הקול שנשמע בקלטת הוא קולו אולם "מבינים שזה ערוך."

בעדותו ניסה הנאשם להבהיר למה התכוון בטענתו שהקלטת ערוכה. לדבריו, לא התכוון שהמתלוננת ערכה את הקלטת באולפן הקלטות אלא שהקליטה את מה שרצתה. "זה היה מתוכנן מראש, ישבה עם מישהו ועשתה שיעורי בית והקניטה אותי לפני, ישבה ופתחה את הטלפון, אז ברור שזה מה שהיא תוציא ממני. אם זה היה הפוך היית שומע גם דברים, אני פשוט לא הקלטתי אותה." (עמ' 30, שורה 4).

לדברי הנאשם, ההתנהלות הכוחנית ביחסים בינו לבין המתלוננת הייתה הדדית וגם היא נהגה לדבר אליו באופן דומה לאופן בו דיבר אליה. עם זאת, בניגוד אליה, הוא לא הקליט אותה ולכן אין בידיו הוכחות לכך. ביחס לאיום הנוסף שהשמיע כלפיה וכלפי משפחתה, הנאשם טען בהודעתו במשטרה כי המתלוננת היא זו שאיימה עליו. בעדותו, הודה כי אמר למתלוננת את הדברים הנטענים בעדותה ("אני אראה לך היום... איך אני מזיין אותך ואת המשפחה שלך" עמ' 31, שורה 22). גם ביחס לאיום זה טען הנאשם כי לא התכוון לממשו- "זה אומר שאני הולך מחר לרצוח אותה?... " (עמ' 31, שורה 22) בעדותו לא זכר אם אמר את הדברים המתוארים בכתב האישום כי ישאיר את המתלוננת בלי שקל, יהרוס את משפחתה, יגרום לאביה להתאבד וימרר את חייה. עם זאת טען כי לא הייתה לו סיבה לאיים על המתלוננת בפגיעה כלכלית.

באשר לבעיטה בדלת, הנאשם טען בעדותו כי לא גרם לנזק המתועד בדיסק. בניגוד לכך, בהודעתו במשטרה מיום 24.06.13, בשאלה כללית אם גרם לנזק בבית, הנאשם טען כי טרק דלת והיא נסדקה מהטריקה. ביחס לסתירה זו טען בעדותו כי יתכן והייתה דלת שנסדקה כתוצאה מהטריקה וכי יתכן וזו לא אותה הדלת. משהוצגה בפניו תמונת דלת המקלחת שניזוקה, טען הנאשם כי נזק כזה אינו נגרם כתוצאה מטריקה ומסר גרסה חדשה כי הנזק נגרם מאיש מקצוע שהגיע לתקן את הדוד.

הנאשם הכחיש בנוסף שהשליך את שלט המזגן ואת הכיסא לעבר המתלוננת וטען כי לא היו דברים מעולם. לטענתו, השלט נפל מהמתקן עליו היה תלוי.

דיון והכרעה

עבירת איומים - סעיף 3 לכתב האישום

4. כאמור לעיל, הנאשם הודה כי אמר למתלוננת את המיוחס לו בעובדה 3 לכתב האישום לפיה יחתוך את רגליה וידיה אם תיגע "בזה". הדברים אף נשמעים בבירור בקלטת וכן נשמעת המתלוננת כשהיא חוזרת על הדברים. עם זאת, לטענת הנאשם, לא התכוון לממש את האיום.

יאמר כי גרסתו של הנאשם ביחס לדבריו שנשמעים בבירור בהקלטות תמוהה הן במשטרה והן בבית המשפט. בקטע אחר בהקלטה אומר למתלוננת "תתפוצצי תמותי" או דברים דומים ולאחר שהמתלוננת חוזרת ושואלת אם אמר לה תמותי, מכחיש סמוך לאחר אמירת הדברים. אמנם שקריהנאשםבחקירהאינם יכולים לשמשכתחליף לתשתיתהראייתית הנדרשת לצורך הרשעה, אךניתןלייחסלהםמשקלעצמאי, כראיה אשר מחזקת את ראיות התביעה.

אין ספק שדברי הנאשם מהווים איום כמשמעותו בסעיף 192 לחוק העונשין: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר 3 שנים"**.

ב"כ הנאשם לא טען כי לא מדובר באיום ולהבהרת עניין זה אפנה לרע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 95, בו נקבע: **"לשם אכיפת האיסור שנקבע בעבירה אין נדרש להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי להוות עבירה של איומים. מדובר, אפוא, בעבירה שהיא מסוג העבירות ההתנהגותיות ואין מדובר בעבירה תוצאתית. בנוסף, מדובר בעבירה שהמחשבה הפלילית הנלווית אליה כוללת יסוד של 'מחשבה פלילית מיוחדת' "**.

בחנית השאלה אם מדובר באיום תעשה לפי קנה מידה אובייקטיבי, ולא לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם כלפיו הופנה האיום, כפי שנקבע בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3), 379,373: **"מכאן שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הן שקובעות אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה"**.

גם בהנחה שהנאשם לא התכוון לממש את האיום כלשונו, הרי שתכלית הביטוי, דהיינו, מניעת המתלוננת מלקחת את תדפיסי הבנק או לחילופין כרטיס האשראי, הושגה לכאורה. המתלוננת מסרה בעדותה כי איום זה הוא שגרם לה להגיש תלונה מאחר וחששה לחייה. יוער, כי גרסתו של הנאשם במשטרה לפיה המתלוננת המציאה את הדברים העומדת בניגוד לגרסתו בבית המשפט, משליכה על מהימנותו ועל מידת האמון שיש לתת בגרסתו. כמו כן בעדותו נתן הסבר לא משכנע בעליל לסיבת הויכוח בטענה כי רצה לקבל את כרטיס האשראי לצורך נסיעה לעבודתו. אין בסיס לגרסה זו. בהקלטה שנמשכת מספר דקות עולה בבירור כי אין ויכוח על כרטיס האשראי עצמו אלא על פירוט הוצאות שונות המתועדות בתדפיס הכולל משיכת שיקים. שקריו של הנאשם מחזקים הראיות בעבירה זו ועל כן יש להרשיעו בעבירה של איומים.

היזק לרכוש במזיד - דלת המקלחת - סעיף 7 לכתב האישום

5. בסעיף 7 לכתב האישום מיוחס לנאשם כי בעט בדלת המקלחת והזיק לה. כאמור לעיל, בהודעתו במשטרה טען הנאשם כי טרק את הדלת והיא נסדקה כתוצאה מהטריקה. בניגוד לכך, בעדותו טען כי הנזק נגרם - "ממני בטוח שלא... אולי בגלל איש מקצוע שבא לתקן את הדוד וכנראה דפק על הדלת עם אחד הצינורות... אני אישית לא עשיתי את זה. אני לא נגעתי בדלת בכלל." (עמ' 33, שורה 1).

משעומת הנאשם עם גרסתו במשטרה טען כי "יכול להיות שהיתה דלת שנסדקה מהטריקה. יכול להיות שזו לא אותה דלת". (שורה 10) בהמשך, משהוצגה בפניו תמונת הדלת טען כי נזק כזה אינו יכול להיגרם כתוצאה מטריקה.

עדות המתלוננת, תמונת הנזק בדלת בצירוף גרסאותיו הסותרות של הנאשם וראשית הודיה במשטרה ביחס לנזק לדלת, יש בהן כדי לקבוע כי הנאשם ביצע עבירה זו מעבר לכל ספק סביר. ער אני לטענה כי תיעוד נזק ישן, כחצי שנה טרם פרוץ הסכסוך שהוביל לכתב האישום, אינה מתיישבת לכאורה עם טענת המתלוננת כי לא רצתה להתגרש. יש לכאורה בסיס לחשש הנאשם כי אספה ממצאים כנגדו בעצת עורך דין לקראת הליך גירושין. עם זאת, ביחס לדלת מכלול הנסיבות והראיות מספיקות לביסוס ההרשעה. על כן יש להרשיע את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד.

היזק לרכוש - הרס שלט המזגן (סעיף 8 לכתב האישום). ניסיון תקיפה - זריקת כיסא (סעיף 10 לכתב האישום).

6. שונים הדברים ביחס להשלכת שלט המזגן והכיסא. למעט תמונות פריטים אלו, לא הובאה כל ראיה נוספת שיש בה להעיד על השלכתם לעבר המתלוננת, לבד מעדות המתלוננת עצמה. כאמור, פריטים אלו צולמו על ידי המתלוננת אולם לא ברור באלו נסיבות. לגבי השלט העידה כי צולם סמוך לנזק ויתר הצילומים לא נערכו בזמן אמת, כך שצילום הכיסא למעשה הינו צילום אילוסטרציה. יוער כי מעיון בצילום הכיסא לא ניתן להבחין כי נשבר כנטען בסעיף 11 לכתב האישום.

עדותה לפיה הייתה מעוניינת בשלום בית ולא בגירושין, איננה עולה בקנה אחד עם הטענה שתיעדה את השלט והכיסא לאחר שהנאשם השליכם לעברה, לטענתה, חצי שנה קודם להגשת התלונה ושמרה את התמונות לשעת הצורך. המתלוננת טענה בנוסף כי מעולם לא חשבה להתלונן כנגדו עד שהגיע האיום שיחתוך את רגליה וידיה ולכן, לא ברור מדוע צילמה את השלט והכיסא. הדברים תמוהים עוד יותר על רקע עדות המתלוננת לפיה

צילמה את שלט המזגן יום לאחר האירוע הנטען. מדובר אם כן בגרסה כבושה שמשקלה מועט. מאחר והנאשם סיפק הסבר אפשרי לנזק לשלט ולמרות שממכלול התנהגותו לא ניתן לתת אמון רב בגרסאותיו, עלה בידי הנאשם להראות ספק סביר ביחס לנזק לשלט.

הוא הדין ביחס לטענה לזריקת כיסא לעבר המתלוננת. המתלוננת העידה כי האיום הנ"ל הניע אותה להגיש תלונה אולם לא ניתן הסבר כיצד ניסיון תקיפה לכאורה על ידי זריקת כיסא לא גרם לה להתלונן. בבחינת מכלול הנסיבות לרבות המתח בין בני הזוג, הליך הגירושין שברקע, והמפגש טרם התלונה בין המתלוננת לעורך דין, מלמדים כי יש לבחון בזהירות את גרסת המתלוננת. לפיכך עלה בידי הנאשם להוכיח ספק סביר גם ביחס לזריקת הכיסא.

על כן אני מזכה את הנאשם מעבירת היזק לרכוש במזיד (סעיף 8 לכתב האישום) וכן מזכה אותו מעבירה של ניסיון תקיפה סתם (סעיף 10 לכתב האישום).

תקיפה סתם - היריקה במרינה -סעיף 4 לכתב האישום

7. ביחס לאירוע המיוחס לנאשם בסעיף 4 לכתב האישום לפיו ירק על המתלוננת וגידף אותה בחניית המרינה באשקלון, הנאשם טען בעדותו כי לא הגיע כלל למרינה. עדותו של הנאשם עולה בקנה אחד עם גרסתו במשטרה בה מסר שלא נפגש עם המתלוננת במרינה אלא שוחח עמה בטלפון. לא מצאתי כי ניתן לבסס הרשעה על עדות המתלוננת לבד ביחס לאירוע זה. שקריו של הנאשם בעניינים אחרים לא יכולים לחזק גרסה זו של המתלוננת. לאור טענת הנאשם בעדותו במשטרה כי לא הגיע כלל למרינה, היה על המשטרה לנסות להזים טענה זו.

אין להטיל על הנאשם את הנטל להוכיח גרסה זו באמצעים טכניים, כפי שנטען בסיכומים, ודי בעדותו שלא הוזמה כדי להקים ספק סביר. לא נחקרו האנשים שישבו עם המתלוננת במרינה. למרות גרסתה כי לא ראו את האירוע ולא רצתה לספר אודותיו מחמת הבושה, יכלו להעיד האם עזבה את המקום בו ישבו ואכלו יחדיו. כמו כן, לא ניתן הסבר כיצד שילמה אם נלקח ממנה כרטיס האשראי. העובדה כי הנאשם מקלל ויורק לעבר המתלוננת באירוע אחר שהוקלט, אין בה די כדי להוכיח כי אכן ירק על המתלוננת בחניית המרינה.

על כן לא הוכחו העובדות המיוחסות לנאשם באישום זה מעבר לכל ספק סביר ועל כן, יש לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפה סתם כנגד בן זוג (סעיפים 4-5 לכתב האישום).

האיום הנוסף בסעיף 9 לכתב האישום

8. כאמור, המתלוננת מסרה בעדותה כי הנאשם איים עליה באומרו: "אני אזין אותך ואת המשפחה שלך". בהמשך, לאחר רצון לרענן זיכרונה הוסיפה ביוזמתה כי הנאשם אמר גם כי יגרום לאביה להתאבד.

הנאשם הודה בעדותו כי אמר בהזדמנות אחרת, בקטע אחר של שיחה שהוקלט שאינו חלק מכתב האישום, כי "...איך אני מזין אותך ואת המשפחה שלך". ביחס לדברים אלו אמר כי לא התכוון לכך - "אם אני אומר את זה, זה אומר שאני הולך מחר לרצוח אותה? בינתיים מי שפגע בי זו המשפחה שלה." (עמ' 31 שורה 22). בהמשך טען כי הבין שהמתלוננת מנסה להשחיר את פניו במסגרת הליך הגירושין ולכן ענה כפי שענה.

המתלוננת לא חזרה במדויק על האמירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום ולא הוכח כי הנאשם איים על

המתלוננת באומרו שישאיר אותה "בלי שקל", יהרוס את משפחתה, יגרום לאביה להתאבד וימרר לה את החיים. אופי הדברים שאמרה דומה לאמור בכתב האישום, מדובר בהבדלים סמנטיים ותוכן האמרה ומשמעותה נותר זהה בעיקרו. קשה להאמין שהמתלוננת הייתה ממציאה את האמירה "אגרום לאבא שלך להתאבד" ועל רקע מכלול התנהגותו של הנאשם, התלהמותו המילולית, הקללות והאיומים המרומזים להפיץ מידע אינטימי על המתלוננת נוכח חשדו להתנהגות לא הולמת מטעמה, מקבל אני את עדות המתלוננת במלואה ולא עלה בידי הנאשם להראות ספק סביר ביחס לאמירה זו.

גם אם חלק מהקללות במהלך סכסוך הגירושין אינן בגדר איום וניתן לקבל את הטענה כי "אני אזיין אותך ואת המשפחה שלך" הינה אמירה בוטה שבהקשר אחר לא תחשב לאיום. עם זאת מכלול נסיבות האימרה והתוספת שיגרום לאביה להתאבד משמעותה עולה לכדי איום בדבר פגיעה במתלוננת ובמשפחתה.

על רקע ההלכות שנקבעו בנוגע לעבירת האיומים, כמפורט לעיל, אני קובע כי הדברים מהווים "איום" כמשמעותו בס' 192 לחוק העונשין.

על כן המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע שתי עבירות של איומים, וכן ביצע עבירה אחת של היזק לרכוש במזיד.

טענת הגנת מן הצדק

9. בסיכומיו העלה ב"כ הנאשם טענה לפיה יש לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בשל הגנה מן הצדק. בתמצית, נטען כי בין המתלוננת לנאשם שררה אלימות הדדית אולם כתב אישום הוגש רק כנגד הנאשם ולא המתלוננת. כמו כן נטען כי המתלוננת עשתה שימוש לרעה בהליך הפלילי על מנת לזכות ליתרון בהליך הגירושין ואף הבהירה לנאשם את הכוח המצוי בידה בכך שאמרה לו שהיא מחזיקה אותו באזור חלציו. נטען בנוסף כי בהתנהגותה, הקניטה המתלוננת את הנאשם וגררה אותו לאמירת הדברים שאמר וכי מדובר בהתנהגות אנושית מצד הנאשם שאיננה מצדיקה הגשת כתב אישום כנגדו.

דין הטענה לביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק, להידחות.

סעיף 149(10) לחסד"פ מקנה לבית המשפט סמכות לביטול כתב האישום במקרה שבו **"הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית"**.

במסגרת ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776 [2005] הורחבה תחולת הדוקטרינה גם למקרים שבהם פעלה הרשות באופן רשלני, כך שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות. עוד נקבע, כי גם כשלא הוכח מניע פסול של הרשות, אך הוכחה תוצאה מפלה, יתכן שיבוטל כתב האישום. נקבע מבחן בן שלושה שלבים, לשם בחינת קיומה של ההגנה מן הצדק: תחילה על בית המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליך ולעמוד על עוצמתם; בשלב השני יש לבחון האם יש בקיום ההליך בפלילי למרות הפגמים, כדי לפגוע פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות; בשלב השלישי יבחן בית המשפט האם ניתן לרפא את הפגמים באמצעים מתונים ויותר מידתיים, מאשר ביטול כתב האישום.

קבלתה של טענת הגנה מן הצדק אינה ענין של מה בכך. ההכרעה אמורה לשקף איזון בין אינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך הפלילי ובהם העמדת עבריינים לדין, מנגנוני גמול, ענישה והרתעה, שמירה על ביטחון

הציבור והגנה על זכויות הקורבן לבין אינטרסים השוללים את קיומו של ההליך ובהם הגנה על זכויות יסוד של הנאשם, פסילת מהלכים נפסדים של הרשות, שמירה על טוהר ההליך השיפוטי ושמירת אמון הציבור בבית המשפט. בפסיקה נקבע כי באיזון בין השיקולים צריך לתת משקל של ממש לאינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך הפלילי בעיקר בשל מנגנוני הגמול וההרתעה.

במקרה שבפנינו, מדובר בעבירות שהן מסוג עבירות האלימות במשפחה המחייבות נקיטת זהירות רבה בשל חומרת התופעה, היקפה, הסיכון והנזק הרב היכול להיגרם מאי נקיטת הליכים כלפי הנוהגים באלימות עם בנות זוגן. מבחינת מכלול טענות הנאשם לא חשתי כל אי נוחות מכך כי רק הוא הועמד לדין פלילי ובוודאי שלא מדובר בסתירה מהותית לעקרונות צדק והגינות משפטית.

הנאשם טען כי המתלוננת תקפה אותו בכך שדחפה אותו, משכה מידו כבל מחשב וגרמה לו לשריטה בידו וכן איימה עליו באומרה שתתפוס אותו באזור חלציו. עם זאת עולה כי הנאשם לא ניגש מיוזמתו לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה כנגד המתלוננת אלא העלה את טענותיו בהודעתו במסגרת הליך זה ועל מנת להתגונן מפני המיוחס לו.

אשר להתנהגותה של המתלוננת, מעדותה עולה כי דחפה או הדפה את הנאשם מאחר והתקרב לעברה באופן מאיים ומתוך צורך להתגונן מפניו. (עמ' 21, שורה 13). ביחס למשיכת הכבל, המתלוננת מסרה כי הנאשם משך מידה את הכבל ואילו היא משכה מכיוונה עד אשר הבינה שלא תוכל להתגבר עליו ושחררה את הכבל. לטענתה, לא נגרמה לנאשם כל חבלה כתוצאה מכך.

המתלוננת לא הכחישה שאמרה לנאשם שהיא מחזיקה אותו באזור חלציו עם זאת, לטענתה אמרה את הדברים בלהט הסכסוך ולא על מנת לאיים על הנאשם. מנסיבות האמירה עולה כי כוונת אמירתה היא שלא תשתף איתו פעולה בהליך הגירושין שיזם כפי שלא שיתף עימה פעולה בחלוקת השימוש במכונית. המתלוננת טענה בנוסף כי הנאשם מנע ממנה גישה לחשבון הבנק ואף החזיק אצלו את הרכב המשותף ואת כרטיס האשראי כך שבכל מקרה, לא הייתה בעמדה בה היה באפשרותה לאיים עליו.

לא ניתן להשוות בין המעשים המיוחסים לנאשם לבין התנהגותה של המתלוננת וזאת לאור הפער בין יחסי הכוחות וכן מאחר והאיומים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת, כללו איום בפגיעה פיסית ממש וכן גידופים בוטים וחמורים היכולים, כשלעצמם, להוות אלימות מילולית. לא שוכנעתי כי האירועים המיוחסים למתלוננת עולים לכדי תקיפת הנאשם.

לא למותר לציין כי האזנתי לדיסק שהוגש במסגרת תיק זה בקשב רב כך שהיה באפשרותי להתרשם מהתנהגות הכוחנית של הנאשם כלפי המתלוננת. יש בהתנהגותו משום כפיה כלכלית, אלימות מילולית ואיומים, אשר רק פסע בינם לבין אלימות ממש.

אכן, מקובלים עלי דברי ב"כ הסנגור כי פעמים רבות נאמרים דברי איום על רקע סכסוך גירושין אך בכך, אין להכשירם. הדין הפלילי בא למנוע הטחת איומים גם מתוך כעס ולפיכך, טענת הנאשם לפיה הדברים נאמרו בשעת כעס אינה מסייעת בידו.

אכן על בית המשפט להזהיר עצמו מפני שימוש לרעה בהליך הפלילי לצרכי הליך גירוש נוכח התופעה האפשרית של תלונות שווא. אולם נסיבות העניין אינן מתאימות לטענות מעין אלו. למרות שעלה כי המתלוננת התייעצה עם עו"ד טרם התלונה במשטרה ומההקלטה ניתן להתרשם כי לא חשה מאויימת מהנאשם, לכל היותר עולה כי מטרת ההקלטה הייתה לצורך איסוף ראיות בהליך הגירושין. לא הוכח כי המתלוננת הקניטה את הנאשם במטרה להפלילו ולגרום להוצאתו מהבית. המתלוננת לא צפתה כי השיחה תוביל לאיומים עליה והפניה לצו הגנה נולדה רק בעקבות הפניית המשטרה כי תעשה כן.

"זוטי דברים"

10. ב"כ הנאשם העלה בנוסף טענת "זוטי דברים". לטענתו, יש להתחשב בכך שמדובר באירועים מינוריים יחסית, אשר אירעו על רקע סכסוך גירושין ולא חזרו ובכך שהנאשם המתלוננת גרושים מזה שלוש וחצי שנים.

ס' 34 לחוק העונשין קובע: **"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך."**

השאלה הנשאלת היא האם לאור טיב המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך, במידה שראוי לפטור אותו מאחריות פלילית.

"אף על פי שהסייג בדבר 'זוטי דברים' אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזהירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה בפלילים." (ע"פ 7829/03, מדינת ישראל נ' אריאל, פ"ד ס(2) 120, 148).

בבחינת טיב המעשים המיוחסים לנאשם ובהם הורשע, מדובר בעבירות איומים ועבירת היזק לרכוש במזיד. רבים הם המקרים בהם נאמרים איומים בשעת כעס, אין המדובר במעשים קלי ערך ואין להוציאם מגדרה של העבירה הפלילית. קביעה לפיה איומים כלפי בת זוג הם חסרי משמעות, איננה ראויה ורצויה. האינטרס הציבורי מחייב בירור אשמתו של הנאשם ולא זיכוי בשל הגנת "זוטי דברים". במאבק בתופעת האלימות במשפחה ואינטרס ההגנה על קורבנותיה, אין להשלים עם טענה כי איומים כלפי בני זוג הינם זוטי דברים.

לא מצאתי כי נסיבות ע"פ (מרכז) 39031-05-12 חננאל נ' מ"י, 24.12.12 דומות למקרה הנדון. שם נקבע כי המתלוננת יצרה פרובוקציות מתמשכות כנגד הנאשם ואף איימה עליו איומים במסכת התנהגות אלימה ובוטה מצידה, נקבע כי אמירתו "אני אתן לך אגרוף" בנסיבות אלו עולה לכדי זוטי דברים. לא כך במקרה הנדון בו לא הוכחה פרובוקציה מתמשכת מטעם המתלוננת ובשיחה המוקלטת בה נשמע איום אין כל התנהגות מצידה שניתן לראות בה קנטור.

אמנם התרשמתי כי הנאשם לא התכוון לממש את איומיו אולם כאשר בוחנים את מידת הפגיעה בערך החברתי, לא ניתן לקבל את טענת זוטי דברים. עם זאת, אין המדובר במעשים ברף החמור של עבירת האיומים ולטענות

אלו יינתן מקום והמשקל הראוי במסגרת הטיעונים לעונש.

סוף דבר

11. אני מרשיע את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד ובשתי עבירות של איומים, כמפורט בהכרעת הדין.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשע"ז, 21 דצמבר 2016, במעמד הצדדים